

[Lembourn.]

og derfor er det naturligt for det konservative folkeparti at gå positivt ind for en sådan lovgivning.

Jeg forstår imidlertid godt, at der kan være nogen skepsis imod en så omfattende lovgivning, og den er jo kommet til udtryk fra venstre, det radikale venstre og socialistisk folkeparti. For det første har man indvendt, at den vil medføre en omfattende administration. Hertil må man imidlertid svare, at den væsentlige administration ligger i kommunerne; det er altså en decentralisering af magtbeføjelserne, et princip, som vi er tilhængere af; det styrker det kommunale selvstyre og giver de folkevalgte kommunalpolitikere en helt afgørende indflydelse på det tempo, hvori man vil sætte miljøværnene i gang.

For det andet er de bemyndigelser, som ligger i lovforslaget, begrænset af — og det er de blevet under de forhandlinger, vi har haft — at ministeren har givet tilsagn om, at såfremt der skal gennemføres normer af vidtrækkende betydning, skal de fremlægges som lovforslag i folketinget. Det vil altså sige, at uanset at der er hjemmel i loven, har folketinget stadig væk fuldt hold på, hvad der sker på dette område.

Man har endvidere indvendt, at dette er for kostbart. Hertil kan man svare, at der i målsætningsparagraffen, § 1, stk. 3, skal tages hensyn til den enkelte virksomheds samfundsøkonomiske nytte. Og i den fortolkning, som er indlagt herudover i § 1, stk. 3, og som fremgår af betænkningen, skal denne paragraf forstås på den måde, at miljøværnene skal sættes i gang i takt med, hvad samfundet kan klare økonomisk. Dermed er vi nået frem til den balance mellem på den ene side miljøkrav og på den anden side, hvad der økonomisk er muligt, den balance, som det konservative folkeparti under hele dette arbejde har ønsket.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til dem, der er så angst for økonomien, at trods alt drejer det sig om over 10 år at gennemføre miljøpolitikken, og når de 10 år er gået, udgør de samlede omkostninger ikke mere end mellem en halv og én procent af salgsværdien af landbrugets og industriens produkter. Skulle det danske samfund virkelig ikke have råd til det?

Der næst: Der er ikke nogen tvivl om, at

denne miljølovgivning vil sætte en ny teknologi i gang, en ikke-forurenende teknologi, som dels vil spare samfundet for mange udgifter, der i dag følger af forureningen, dels vil udvikle en ny produktivitet. Fortjenesten ved dette er ikke indregnet i de omkostninger, jeg nævnte.

Endelig: Hvis det lykkes at gøre Danmark til et rent land — og det kan lade sig gøre ved hjælp af denne lov — så vil den teknologi, som er forudsætningen for det rene land, kunne eksporteres til andre lande, og det, der ligger heri af fortjeneste, er heller ikke medregnet.

Derudover har man indvendt imod loven, at det er et dårligt lovsprog, og det er da rigtigt, at det er en ret så indviklet lov. Men for det første må man svare, at man er nu engang nødt til at tage visse juridiske hensyn, når man udarbejder et lovforslag. En lov danner grundlag for domstolenes bedømmelse af de sager, som fremføres. Derfor må den nødvendigvis opfylde visse juridiske krav, som på en række punkter gør den — og det gælder enhver lov — sprogligt vanskelig at forstå for den ikke juridisk kyndige. For det andet har vi fået gennemført en række ændringsforslag med hensyn til de paragraffer, som var de mest uforståelige. Man har fra ministerens side imødekommet vor kritik over for især henvisningsparagrafferne, som var meget indviklede, og jeg mener, at det resultat, vi er nået frem til, er betydelig bedre.

Jeg mener derfor ikke, man har lov til at sige, at dette er lovjaskeri. Folketinget og miljøudvalget har i 2 år meget energisk arbejdet med dette lovforslag. Det har været ude til en almindelig offentlig debat, samt lige erhvervsorganisationer er blevet hørt, og der er taget udstrakt hensyn til deres synspunkter. Så kan man ikke tale om lovjaskeri.

Om selve loven dette: Det lovforslag, der nu ligger på foketingets bord, er på 2 punkter bedre end det lovforslag, vi behandlede sidste år. For det første har vi fået en formålsparagraf, der giver os den balance, jeg talte om før, mellem miljøhensyn og økonomi, og for det andet har vi fået et ankenævnt, således at hvis det skulle ske, at de offentlige myndigheder efter de pågældende virksomheders og private personers mening tager beslutninger, der er urimelige, kan de